

lemi izgalmat okoz. Azzal is, amit elhallgat. Mert ha az előbb nem említettük is: a jó újságírónak történelmi-társadalmi, sőt némi ember- és helyzetismeretre is szüksége van. Ez már az újságírás etikájához tartozik.

A szerzőtárs, Erdélyi Lajos képeinek egyikét-másikat régről ismerjük, egyebek között e folyóirat lapjairól is. S nevét a legjobb magyar fényképirók között tartjuk számon. Kós Károly-sorozata most is meggyőző páratlanságáról, s beszédesek, írások sokaságát pótlók Horváth Istvánról és Bözödi Györgyről készített képei is. Voltaképp beszédes valamennyi, mert jellemezni tud velük: azt is, aki szerényen visszahúzódik, azt is, aki a közügyek lázában ég, s azt is, aki amerikai filmsztár módjára pózol... Erdélyi Lajos azok közé tartozik, akik a fényképezőgépet arra használják, hogy fölmutassanak, manifesztáljanak és megőrizzenek vele és általa. Ilyen maga a kötet is. S van mit megőriznie, különösen az életek erkölcsi tanulságaiból. Mert megőrzendő és megfontolandó például, amit Kiss Jenő mond a családról: „A megmaradás áll vagy bukik ezen... szeretnék másokat is ráébreszteni: vigyázzanak a családra, a népünk jövőjét őrizzük benne...” És erkölcsi tanulság az is, ahogy a jó együttélés követelményeit elősorolják. A követelményt, hogy törvénynek, s minden emberi, humánus cselekedetnek azt kell szolgálnia, ami a népeket *összeköti*, találkozásra serkenti, s nem azt, ami *elválasztja*. Mert különben nemcsak az érintett népek veszítenek, de a szocializmus sem tökéletesedhet. Ahogy Balogh Edgár mondja: „Mindennek össze kell játszania ahhoz, hogy beleértve a román néppel való szocialista együttélést mint koordinátarendszert, megtalálja magát ez a nemzetiség. El ne szigetelődjék, el ne haljon, el ne vándoroljon, szembe ne kerüljön a haladással. Hiszek a nemzetiség önújratereztésében, mert látom ennek a gócait. A Forrás csoportot, folyóiratainkat, színházainkat. Hiszek abban, hogy nélkülem is menne ez, s akkor is menni fog, ha én nem leszek, de amíg tudom, igyekszem ezt a magam eszközeivel segíteni.”

Íme, egy nagy nemzedék vallomása. (Kriterion, 1974.)

PÁLFY G. ISTVÁN

Szerkesztői asztal

Az ünnepi könyvhét szegedi megnyitójára május 31-én került sor a Kárász utcán. Dr. Vörös László, a Tiszatáj főszerkesztője nyitotta meg a könyvutcat. „Szépirodalmi Figyelő” címmel ünnepi irodalmi estet, több író-olvasó találkozót, rendhagyó irodalomórát rendeztek.

*

Tiszatáj-est volt Miskolcon, a Molnár Béla Ifjúsági Házban. Az esten

Annus József, a Tiszatáj főszerkesztő-helyettese, valamint Baka István és Simai Mihály vett részt.

*

Többek kérésére közöljük, hogy az impresszumon feltüntetett szerkesztők mellett jelenleg Csatári Dániel, Mocsár Gábor, Olasz Sándor és Tóth Béla a Tiszatáj szerkesztőségének tagjai.